

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 457/2021-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Okresného súdu Žilina č. k. 36 Nt 4/2018 z 21. septembra 2020 a proti postupu a uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 1 Tos 87/2020 z 3. novembra 2020 takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 17. marca 2021 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa (doplnená podaniami doručenými ústavnému súdu 23. marca 2021 a 18. júla 2021) vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práv podľa čl. 14 ods. 1 a 3 písm. b), c), g) a čl. 17 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „pakt“) a práv podľa čl. 41, čl. 47 a čl. 48 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) uznesením Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k. 36 Nt 4/2018 z 21. septembra 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“), ako aj postupom a uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 Tos 87/2020 z 3. novembra 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“).
2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu č. k. 5 T 223/2005 z 2. marca 2006 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 1 To 152/2006 z 11. júla 2006 uznaný vinným zo spáchania trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 222 zákona

č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov, pre ktorý mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov nepodmienečne so zaradením do I. nápravno-výchovnej skupiny.

Výkon predmetného úhrnného trestu odňatia slobody bol sťažovateľovi nariadený 11. júla 2006, keď ho začal aj reálne vykonávať. Po výkone trestu bol 12. decembra 2012 prepustený na slobodu.

Sťažovateľ sa návrhom doručeným okresnému súdu domáhal zahľadania odsúdenia v trestnej veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 5 T 223/2005, o ktorom okresný súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že ho podľa § 470 ods. 1 Trestného poriadku, § 92 ods. 1 písm. a) Trestného zákona zamietol.

Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej krajský súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom opakuje argumentáciu uvedenú v návrhu na zahľadanie odsúdenia a v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu, ktorým okresný súd návrh sťažovateľa na zahľadanie odsúdenia zamietol. Podľa názoru sťažovateľa konajúce súdy založili napadnuté rozhodnutia na nesprávnom a neúplnom zistení skutkového stavu, keďže rozhodli v rozpore s právoplatným rozsudkom okresného súdu č. k. 34 T 58/2008 z 13. februára 2009, ktorým bol právoplatne zrušený výrok o nepodmienečnom treste odňatia slobody v trvaní 7 rokov, ktorý bol sťažovateľovi uložený rozsudkom okresného súdu č. k. 5 T 223/2005 z 2. marca 2006, ako aj v rozpore s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 1 Tdo 49/2012 z 3. októbra 2012. K porušeniu sťažovateľom označených práv teda malo dôjsť tým, že okresný súd arbitrárne zamietol sťažovateľov návrh na zahľadanie jeho odsúdenia v trestnej veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 5 T 223/2005. Následne aj krajský súd jeho sťažnosť proti predmetnému uzneseniu okresného súdu ako nedôvodnú arbitrárne zamietol.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práv podľa čl. 14 ods. 1 a 3 písm. b), c), g) a čl. 17 ods. 1 paktu a práv podľa čl. 41, čl. 47 a čl. 48 ods. 2 charty napadnutým uznesením okresného súdu, ako aj napadnutým postupom a uznesením krajského súdu, napadnuté uznesenia okresného súdu a krajského súdu zrušil, vec im vrátil na ďalšie konanie a priznal sťažovateľovi náhradu trov konania.

5. Sťažovateľ zároveň ústavný súd požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práv podľa čl. 14 ods. 1 a 3 písm. b), c), g) a čl. 17 ods. 1 paktu a práv

podľa čl. 41, čl. 47 a čl. 48 ods. 2 charty napadnutým uznesením okresného súdu, ako aj napadnutým postupom a uznesením krajského súdu. Podľa názoru sťažovateľa k porušeniu ním označených práv malo dôjsť tým, že okresný súd arbitrárne zamietol návrh sťažovateľa na zahľadanie odsúdenia sťažovateľa v trestnej veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 5 T 223/2005 a následne aj krajský súd jeho sťažnosť proti predmetnému uzneseniu okresného súdu ako nedôvodnú arbitrárne zamietol.

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. Napriek absencii právneho zastúpenia sťažovateľa a z toho vyplývajúcich viacerých nedostatkov niektorých zákonom ustanovených náležitostí ústavnej sťažnosti ústavný súd nepovažoval za potrebné vyzývať sťažovateľa na doplnenie jeho podania, vyhodnotiac ho za obsahovo natoľko zrozumiteľné, že umožňuje realizovať ústavný prieskum.

10. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde], v časti ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde] a v časti pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí [§ 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde].

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením okresného súdu:

11. Vo vzťahu k sťažovateľom napadnutému uzneseniu okresného súdu ústavný súd konštatuje, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

12. Sťažovateľ podal proti napadnutému uzneseniu okresného súdu sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd napadnutým uznesením. Sťažovateľ teda využil možnosť podania riadneho opravného prostriedku proti napadnutému uzneseniu okresného súdu, o ktorom bolo krajským súdom aj rozhodnuté.

13. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie označených práv napadnutým uznesením okresného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie (bod 2 výroku tohto uznesenia).

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy) napadnutým postupom a uznesením krajského súdu:

14. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

15. Ústavný súd nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov. Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavnoprávnou požiadavkou tiež je, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľne a logicky odôvodnené.

16. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

17. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému postupu a uzneseniu krajského súdu.

18. Podľa § 92 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd môže zahadiť odsúdenie, ak odsúdený viedol po výkone alebo odpustení trestu, alebo po premlčaní jeho výkonu riadny život nepretržite po dobu najmenej desiatich rokov, ak ide o odsúdenie na trest odňatia slobody prevyšujúci päť rokov.

19. Krajský súd napadnutým uznesením rozhodol, že sťažnosť sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu okresného súdu ako nedôvodnú zamietol. V odôvodnení napadnutého uznesenia krajský súd v podstatnom uviedol, že okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia správne konštatoval, že z aktuálneho odpisu registra trestov vyplýva, že sťažovateľ bol v minulosti päťkrát trestne stíhaný, pričom v troch prípadoch sa na neho hľadelo, akoby nebol odsúdený, v jednom prípade bolo rozhodnuté o upustení od uloženia súhrnného trestu a zostávajúce odsúdenie na trest

odňatia slobody uložené rozsudkom okresného súdu č. k. 5 T 223/2005 z 2. marca 2006, z ktorého výkonu bol sťažovateľ prepustený 12. decembra 2012, sťažovateľ žiadal zahladať. Vzhľadom na uvedené krajský súd dospel k záveru, že zákonom (§ 92 ods. 1 Trestného zákona) stanovená desaťročná lehota na posúdenie vedenia riadneho života uplynie po vykonaní trestu (12. decembra 2012) až 12. decembra 2022. Krajský súd zároveň zdôraznil, že napriek sťažnostným námietkam sťažovateľa zo spisového materiálu nevyplýval záver, podľa ktorého by bol rozsudok okresného súdu č. k. 5 T 223/2005 z 2. marca 2006 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 1 To 152/2006 z 11. júla 2006 právoplatne zrušený, a to či už v konaniach na najvyššom súde, alebo na ústavnom súde, a takýto záver nevyplýval ani z obsahu príloh predložených k sťažnosti sťažovateľa. Rozhodnutia ústavného súdu sa týkali iných súdnych konaní (uznesenia najvyššieho súdu č. k. 1 Tdo 49/2012 z 3. októbra 2012 a rozsudku okresného súdu č. k. 34 T 58/2008 z 13. februára 2009). Odsudzujúci rozsudok, z ktorého sťažovateľ žiadal zahladať odsúdenie, preto zostal nezmenený. Vzhľadom na uvedené podľa názoru krajského súdu okresný súd rozhodol vecne správne, keď predmetný návrh sťažovateľa na zahladenie odsúdenia zamietol ako predčasne podaný. Až po uplynutí zákonom stanovenej lehoty na zahladenie odsúdenia a vyhodnotení podstatných listinných dôkazov bude možné prijať záver, či sťažovateľ viedol riadny život a splnil tak zákonné podmienky na zahladenie odsúdenia.

20. Uvedené závery krajského súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za neodôvodnené či za prejav sťažovateľom tvrdenej svojvôle konajúcich súdov. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že z príloh ústavnej sťažnosti sťažovateľa vyplýva, že rozsudkom okresného súdu č. k. 34 T 58/2008 z 13. februára 2009 bol sťažovateľ uznaný za vinného zo spáchania trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia spolupáchatelstvom v štádiu pokusu podľa § 9 ods. 2, § 8 ods. 1 k § 171 ods. 2 písm. b) zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov, ako aj zo spáchania trestného činu poškodzovania cudzej veci spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 k § 257 ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov, za čo mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov a 8 mesiacov nepodmienečne so zaradením do I. nápravno-výchovnej skupiny, pričom okresný súd týmto rozsudkom zároveň zrušil výrok o treste odňatia slobody vo výmere 7 rokov, ktorý bol sťažovateľovi uložený rozsudkom okresného súdu č. k. 5 T 223/2005 z 2. marca 2006.

Z príloh ústavnej sťažnosti však zároveň vyplýva, že tento rozsudok okresného súdu č. k. 34 T 58/2008 z 13. februára 2009, ktorým bol zrušený výrok rozsudku okresného súdu č. k. 5 T 223/2005 z 2. marca 2006 o uložení trestu odňatia slobody vo výmere 7 rokov sťažovateľovi a na ktorý sa sťažovateľ odvolával v predmetnom návrhu na zahladenie odsúdenia, ako aj v ústavnej sťažnosti, bol následne vo vzťahu k sťažovateľovi zrušený rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 1 Tdo 49/2012 z 3. októbra 2012.

Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd už len pre úplnosť uvádza, že pokiaľ ide o nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 597/2012-68 z 22. mája 2013, na ktorý sťažovateľ taktiež poukazoval v návrhu na zahladenie odsúdenia, resp. v sťažnosti proti predmetnému uzneseniu okresného súdu (avšak už nie v ústavnej sťažnosti), tak týmto nálezhom ústavného súdu nebol rozsudok najvyššieho súdu č. k. 1 Tdo 49/2012 z 3. októbra 2012 vôbec dotknutý, keďže ním síce bolo vyslovené porušenie práv sťažovateľa podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 dohovoru v konaní vedenom na najvyššom súde pod sp. zn. 1 Tdo 49/2012, avšak nie vo vzťahu k rozsudku najvyššieho súdu č. k. 1 Tdo 49/2012 z 3. októbra 2012, ale výhradne len vo vzťahu k nadväzujúcemu uzneseniu

najvyššieho súdu č. k. 1 Tdo 49/2012 z 3. októbra 2012, ktorým bol sťažovateľ bezprostredne po vyhlásení predmetného rozsudku najvyššieho súdu vzatý do väzby z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Z uvedeného vyplýva, že vo vzťahu k otázke zahľadania odsúdenia sťažovateľa je predmetný nález ústavného súdu bez právneho významu.

21. Vychádzajúc z uvedeného, bez toho, aby bolo potrebné dôvody rozhodnutia krajského súdu ďalej podrobnejšie analyzovať, keďže sú podľa názoru ústavného súdu dostatočne výpovedné, pokiaľ ide o zodpovedanie otázky, či boli naplnené zákonom vyžadované predpoklady podmieňujúce zahľadanie odsúdenia sťažovateľa, ústavný súd konštatuje ústavnú konformnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

Krajský súd sa vo svojom rozhodnutí náležite vysporiadal s relevantnou argumentáciou sťažovateľa a riadne vysvetlil dôvody na zamietnutie jeho sťažnosti proti rozhodnutiu okresného súdu. Odpoveď krajského súdu hodnotí ústavný súd ako dostatočnú, bez zjavných logických protirečení, plne zodpovedajúcu kritériám stanoveným pre náležité odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov judikatúrou ústavného súdu. Zamietnutie sťažnosti sťažovateľa bolo založené na racionálnom a ústavne konformnom výklade relevantnej právnej úpravy, ktorý nepopiera jej účel a podstatu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci krajského súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou.

Ústavný súd zároveň poukazuje na ustálený právny názor, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07).

22. Ústavný súd v uvedenej súvislosti ďalej pripomína, že nie je „skutkovým súdom“, sám dokazovanie spravidla nevykonáva a nie je preto ani oprávnený do skutkových záverov všeobecných súdov (okrem už uvedených prípadov) zasahovať (II. ÚS 472/2014).

23. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že sťažovateľom napadnutý postup a uznesenie krajského súdu v ničom nesignalizujú možnosť porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorej dôvodnosť by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. ústavný súd dospel k záveru, že medzi sťažovateľom napadnutým rozhodnutím krajského súdu a obsahom práva, ktorého vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení.

24. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým postupom a uznesením krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 2 výroku tohto uznesenia).

25. Vo vzťahu k sťažovateľom označenému čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy ústavný súd konštatuje, že predmetné články ústavy patria medzi základné interpretačné pravidlá tvorby a aplikácie právneho poriadku Slovenskej republiky vyjadrujúce princíp právneho štátu a princíp právnej istoty, ako aj viazanosť štátnych orgánov konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Uvedené základné, resp. všeobecné pravidlá a zásady nemajú charakter samostatne uplatňovaného práva. Ich porušenie možno namietat len súčasne s ochranou konkrétnych základných práv a slobôd zaručených ústavou (resp. medzinárodnou zmluvou). Keďže v posudzovanej veci nebolo zistené porušenie základného práva na súdnu ochranu

podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým postupom a uznesením krajského súdu, nemohlo dôjsť ani k porušeniu týchto základných interpretačných, resp. aplikačných pravidiel, pretože sú súčasťou základných princípov právneho štátu a vzhľadom na to nemôžu plniť poslanie priamo aplikovateľného ustanovenia v individuálnych konaniach (napr. I. ÚS 8/97, II. ÚS 821/00, IV. ÚS 55/2018). Vzhľadom na tento záver ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto jej časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú (bod 2 výroku tohto uznesenia).

III.3. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom a uznesením krajského súdu:

26. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd, vychádzajúc z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, konštatuje, že pod ochranu podľa čl. 6 dohovoru nespadá konanie o návrhu na zahľadanie odsúdenia, pretože v tomto konaní ide o vydanie rozhodnutí, ktoré priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru (o tom už bolo právoplatne rozhodnuté v pôvodnom konaní, v ktorom bol sťažovateľovi uložený trest, ktorého zahľadania sa sťažovateľ domáhal). Inak povedané, pôsobnosť (aplikovateľnosť) čl. 6 dohovoru zásadne nepresahuje okamih konečného, právoplatného rozhodnutia o vine a treste. Nevzťahuje sa teda na konanie o návrhu na zahľadanie odsúdenia a čl. 6 dohovoru ani nezaručuje právo na zahľadanie odsúdenia.

27. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom a uznesením krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 2 výroku tohto uznesenia).

III.4. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 14 ods. 1 a 3 písm. b), c), g) a čl. 17 ods. 1 paktu a práv podľa čl. 41, čl. 47 a čl. 48 ods. 2 charty napadnutým postupom a uznesením krajského súdu:

28. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 14 ods. 1 a 3 písm. b), c), g) a čl. 17 ods. 1 paktu a práv podľa čl. 41, čl. 47 a čl. 48 ods. 2 charty napadnutým postupom a uznesením krajského súdu, ústavný súd konštatuje, že v ústavnej sťažnosti sťažovateľa absentujú konkrétne dôvody, resp. odôvodnenie toho, v čom konkrétne by malo podľa jeho názoru porušenie označených práv napadnutým postupom a uznesením krajského súdu spočívať, a zároveň vo vzťahu k označeným právam podľa paktu a charty úplne absentuje aj zdôvodnenie aplikovateľnosti týchto práv v predmetnej veci.

29. Ústavnému prieskumu tejto časti ústavnej sťažnosti sťažovateľa tak bráni argumentačná nedostatočnosť ústavnej sťažnosti, v ktorej absentujú elementárne indície (ktorých uvedenie si nevyžaduje kvalifikovaného právneho zástupcu) svedčiace o opodstatnenosti tejto časti ústavnej sťažnosti. Ústavná sťažnosť sťažovateľa teda v tejto časti nespĺňa požiadavky kvalifikovanej ústavnej sťažnosti, ktorá by zodpovedala zákonným požiadavkám, keďže neobsahuje relevantnú

ústavnoprávnu argumentáciu (konkrétne skutkové a právne dôvody) namietaného porušenia práv [požiadavka plynúca z § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde].

30. Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýka len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale týka sa esenciálnej obsahovej náležitosti ústavnej sťažnosti (úplná absencia, resp. ústavnoprávna nedostatočnosť odôvodnenia tejto časti ústavnej sťažnosti), ústavný súd sťažovateľa nevyzýval na odstránenie tohto nedostatku ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 102/2019).

31. Ústavný súd z uvedených dôvodov ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie jeho práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 14 ods. 1 a 3 písm. b), c), g) a čl. 17 ods. 1 paktu a práv podľa čl. 41, čl. 47 a čl. 48 ods. 2 charty napadnutým postupom a uznesením krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí (bod 2 výroku tohto uznesenia).

32. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

IV.

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom

33. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ustanoviť navrhovateľovi právneho zástupcu, ak navrhovateľ o to požiadava, ak to odôvodňujú jeho pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015).

34. Ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade u sťažovateľa nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia ústavným súdom (ako to vyplýva z časti III tohto uznesenia) je zrejme, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015, II. ÚS 193/2020). Keďže nebol splnený jeden z nevyhnutných predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhoviel (bod 1 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. októbra 2021

Peter Molnár
predseda senátu